

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Štefana Michalíka a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci proti obvinenému **Ing. P. M.**, vedenej na Krajskom súde v Nitre, pod sp. zn. 2 T 1/2008, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. januára 2012 v Bratislave, dovolanie, ktoré podala **J. M.**, manželka obvineného Ing. P. M., zastúpená obhajcom JUDr. M. B., advokátom v M., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2011, sp. zn. 2 To 2/2011, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie J. M., manželky obvineného Ing. P. M., **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) z 02. decembra 2010, sp. zn. 2 T 1/2008, bol obvinený Ing. P. M. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 01. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

ako konateľ Slovenskej K. a K. spoločnosti s.r.o., K., IČO: X. (mandatár) v jej mene dňa 14. decembra 1998 v K., uzatvoril mandátnu zmluvu o zabezpečení kúpy cenných papierov so S. L. a.s., K., IČO: X. v zastúpení Ing. P. H. a JUDr. K. K. (mandant), v zmysle ktorej sa ako mandatár zaviazal najneskôr do 31. decembra 1999 pre mandanta zabezpečiť vo svojom mene na účet mandanta kúpu cenných papierov - akcií S.K.B. a.s., B., ISIN SK: X., nominálnej hodnoty Sk 10.000,-v počte 7.150 kusov, za dohodnutú kúpnu cenu v celkovej výške 131.760.020,-Sk (4.373.631,41 eur), po čom napriek tomu, že nemal dohodnuté odkúpenie akcií S. a.s., B. od

žiadneho z akcionárov a ani nevedol s akcionármi žiadne rokovania ohľadom odkúpenia akcií S. a.s., B., požiadal proforma faktúrou č. X. zo dňa 30. decembra 1998 o vyplatenie zálohy na nákup cenných papierov v sume 130.000.000,-Sk (4.315.209,45 eur), ktorú žiadal poukázať na bežný účet spoločnosti č. X. vedený v S. a.s., B., pričom vedel, že S. K. a K. spoločnosť s.r.o., K. mala vtom čase v banke nezaplatený zmenečný úver č. X. po lehote splatnosti a že si banka z uvedeného účtu v zmysle čl. II. zmluvy o zmenečnom úvere č. X. zo dňa 29. októbra 1998 zinkasuje nominálnu hodnotu zmenky a sankčné úroky, čo v tom čase predstavovalo celkovú sumu 128.478.047,50,-Sk (4.264.689,88 eur), v ten istý deň 30. decembra 1998 bola bankovým prevodom z účtu mandanta č. X. záloha vo výške 130.000.000,-Sk (4.315.209,45 eur), na požadovaný bankový účet mandátára poukázaný, následne si banka ešte toho istého dňa uplatnila z tohto účtu právo inkasa peňažnej sumy vo výške 128.478.047,50,-Sk (4.264.689,88 eur) a zvyšnú časť z poukázanej zálohy vo výške 1.521.952,50,-Sk (50.519,56 eur) použil na iné obchodné účely, kúpu cenných papierov pre Slovenské L. a.s., K. nezrealizoval, poukázajúcu zálohu nevrátil, čím spôsobil pre S. L. a.s., K. v konkurze škodu vo výške 130.000.000,-Sk (4.315.209,45 eur).

Za tento trestný čin uložil krajský súd obvinenému Ing. P. M. podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 01. januára 2006 odkázal poškodenú stranu S.L. a.s., v konkurze, R. Š. X., K., s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občiansko-právnych.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. júna 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 2 To 2/2011, podľa § 256 Tr. por. účinného do 01. januára 2006 odvolania obvineného Ing. P. M. a poškodenej strany S. L. a.s., v konkurze, R.Š. X., K., zamietol.

Krajský súd v Nitre predložil dňa 30. novembra 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podala J. M., manželka obvineného Ing. P. M. na uvedenom krajskom súde dňa 26. októbra 2011, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2011, sp. zn. 2 To 2/2011, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (ďalej len „Tr. por.“). Domáhala sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací

súd, vyslovil, že týmto uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol zákon porušený v neprospech obvineného Ing. P. M. vo výroku o vine a treste a vo výroku o náhrade škody. V tejto súvislosti J. M., manželka obvineného Ing. P. M., prostredníctvom obhajcu argumentovala nasledovne :

Krajský súd v Nitre ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutia opreli o dôkazy, ktoré boli v priebehu trestného konania vykonané riadne a zákonným spôsobom, na základe ktorých bol riadne a dostatočne zistený skutkový stav veci. Orgány činné v trestnom konaní ako aj súdy však z takto riadne zisteného skutkového stavu vyvodili nesprávne právne závery. Túto skutočnosť konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 12. mája 2008, sp. zn. 1 Tdo V 13/2007, ktorým judikoval, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2007, sp. zn. 2To/32/2005 (ktorým bol obvinený uznaný za vinného a odsúdený za toho istého skutkového stavu), bol porušený zákon v ustanovení § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozsudku konštatoval, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku dochádza aj vtedy, keď určité konanie páchatel'a je právne kvalifikované ako trestný čin, hoci nie sú preukázané a naplnené všetky znaky skutkovej podstaty deliktu.

V príkrom rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je potom uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2010, sp. zn. 2To/6/2010, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil postupom podľa § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. septembra 2009 s argumentom, že dovolanie nie je určené na revíziu skutkových zistení, a to najmä vo vzťahu k okolnosti, prečo považoval konanie S., a. s., ktorá stiahla z účtu finančné prostriedky, ktoré mu poskytol poškodený, za konanie nepredvídateľné, ako aj ohľadne argumentácie spochybňujúcej subjektívnu stránku konania obžalovaného v tom, že k splneniu záväzku spoločnosti obžalovaného nemohlo dôjsť aj prostredníctvom inej spoločnosti, v ktorej bol obžalovaný generálnym riaditeľom a napokon aj to, že dosiaľ akcie nepreviedol a nevykonal k tomu ani žiadne kroky.

Princíp právnej istoty zahŕňa aj predvídateľnosť konania a rozhodovania štátnych orgánov a predovšetkým súdov a ich viazanosť výrokmi vynesenými vo svojich rozhodnutiach. Zmena právneho názoru jednej súdnej inštancie, a to najvyššej, navodená ex post spôsobuje stav právnej

neistoty, a to najmä v situácii, keď je predovšetkým subjektívnu stránku trestného činu podľa rozhodnutí tých istých súdov vykladať rôzne za nezmeneného skutkového stavu.

Ak je namieste jedno a to isté konanie podriaďiť pod istú kategóriu právnych vzťahov raz ako trestný čin a druhý krát ako konanie, ktoré nemá charakter ani znaky trestného činu, tak je v súlade s princípom právnej istoty a prezumpcie neviny nevyhnutné aplikovať zásadu in dubio pro reo a obvineného spod obžaloby oslobodiť.

V prípade obvineného Ing. P. M. ide o osobu, ktorá bola obvinená a odsúdená za trestný čin, ktorý nespáchal, pretože k spáchaniu trestného činu nikdy nedošlo. Celá vec nemá charakter trestnoprávnej veci, ale ide o obchodnoprávny vzťah medzi dvomi obchodnými spoločnosťami, ktorý dosiaľ trvá, pretože nedošlo z dôvodov uvedených v zákone alebo v zmluve k jeho zániku (napr. splnením alebo odstúpením od zmluvy).

Vôbec nie je namieste celú veci uzavrieť tak, ako to urobil Najvyšší súd Slovenskej republiky na str. 7 ods. 1 uznesenia zo dňa 28. júna 2011, kde konštatuje, že „Podstatnou skutočnosťou pre posúdenie veci však je, že trestný čin podvodu bol dokonaný už uzatvorením mandátnej zmluvy 14. decembra 1998 a prevedením finančných prostriedkov, v dôsledku čoho táto zmluva v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatnou z dôvodu danosti podvodného úmyslu“.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Mandátna zmluva z 14. decembra 1998 je stále platným právnym úkonom, od ktorého žiadna zo zmluvných strán neodstúpila a nevykonala ani iný úkon, následkom ktorého by bolo jej zrušenie. SL a. s., K. alebo správca konkurznej podstaty tejto obchodnej spoločnosti sa môžu riadne domáhať splnenia tejto zmluvy podľa § 33 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, § 566 a nasl. Obchodného zákonníka č. 531/1991 Zb., alebo domáhať sa náhrady spôsobenej škody, ak im vznikla podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka č. 531/1991 Zb., alebo aplikovať postup podľa dieľu VIII, tretej časti Obchodného zákonníka č. 531/1991 Zb., v ktorom sú upravené inštitúty o zániku nesplneného záväzku (§ 344 a nasl.).

Mandátna zmluva zo 14. decembra 1998 je len pokračovaním a spôsobom naplnenia pôvodného zmluvného vzťahu založeného ešte 06. decembra 1997, ktorého predmetom bolo zabezpečenie nákupu akcií S. a.s.

Z výpovede svedka Ing. H. je evidentné, že obvinený len na základe jeho iniciatívy požiadal o zaplatenie už splatnej zálohy. Z takéhoto konania obvineného tiež nie je možné vyvodzovať úmysel dokonat' podvod.

K tomu že dosiaľ S., s.r.o., K. nespĺnila záväzok z tejto mandátnej zmluvy, nedošlo zavinením obvineného. Výpovedami svedkov Ing. H. a Ing. D., ktorí oznámili obvinenému, že poškodený už nemá záujem na zakúpení akcií z dôvodov na ich strane, a to aj napriek tomu, že ako generálny riaditeľ obchodnej spoločnosti X. mohol kedykoľvek záväzok splniť. Splnenie záväzku bez súčinnosti veriteľa je síce možné, ale ak tento vyjadril, že nemá záujem na plnení, dostal sa do omeškania, ktoré nezapríčinil obvinený. Navyše za tejto okolnosti obvinený nemohol plniť záväzok aj z dôvodov podľa § 342 ods. 3 Obchodného zákonníka.

Rozhodnutie veriteľa, odmietnuť plnenie záväzku obvineného, nemohol obvinený v čase uzavretia mandátnej zmluvy zo 14. decembra 1998 predpokladať.

Súdy vôbec nevzali dosiaľ do úvahy to, že v zmysle ustanovenia § 352 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je záväzok splniteľný aj ak je ho možno splniť prostredníctvom inej osoby. Aj táto skutočnosť a možnosť splnenia záväzku obvineného bola v konaní pred Krajským súdom v Nitre aj pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky v Bratislave opakovane predmetom dokazovania.

Záverov súdov, že v danej situácii je pre posúdenie veci irelevantné, že obvinený mal akcie zabezpečené vo firme, kde bol generálnym riaditeľom, nezodpovedajú skutkovému stavu veci.

Pokiaľ súdy uzavreli, že obvinený mal vedieť a minimálne byť uzrozumený o tom, že S. vykoná inkaso z jeho účtu je nevyhnutné opätovne uviesť, že takýto hoci aj nepriamy úmysel (uzrozumenie) nebol obvinenému dokázaný. S. firme obvineného opakovane prolongovala splatnosť úveru a nebol dôvod na strane obvineného, pochybovať o tom, že dôjde k ďalšej prolongácii úveru. Už v priebehu decembra 2008 podľa výpovedí svedkov a listinných dôkazov obvinený rokoval s S.

o poskytnutí ďalšieho úveru, ktorý mu následne po tomto inkase aj bol skutočne poskytnutý. Ak by súdy celú vec správne právne posúdili, dospeli by k záveru, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu, pretože nedošlo k spáchaniu trestného činu.

Z týchto dôvodov J. M., manželka obvineného Ing. P. M., v dovolaní navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i), ods. 4 Tr. por. konštatoval uvedené porušenie zákona v neprospech obvineného Ing. P. M. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2011, sp. zn. 2 To 2/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 02. decembra 2010, sp. zn. 2 T 1/2008. Ďalej navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa z procesných strán, dňa 21. novembra 2011 k obsahu uvedeného dovolania vyjadril len krajský prokurátor, ktorý uviedol:

Po oboznámení sa s obsahom dovolania konštatujem, že dovolanie obvineného nenapĺňa dôvody podľa § 371 Trestného poriadku.

Nestotožňujem sa s uvedeným stanoviskom obvineného, nakoľko podľa môjho názoru dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu vo veci samej je určené len na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na revíziu skutkových zistení súdov prvého alebo druhého stupňa.

Spochybnovanie subjektívnej stránky trestného činu, za spáchanie ktorého bol Ing. P. M. odsúdený, však podľa môjho názoru smeruje k revízii skutkových zistení súdu, nakoľko subjektívna stránka predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý sa navonok prejaví v jeho konaní a napokon po vyhodnotení dôkazov aj v obsahu skutkovej vety rozhodnutia. V zmysle § 371 odsek 1 písmeno i) Trestného poriadku však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Krajský prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd uznesením odmietol dovolanie podľa § 382 písmeno c) Trestného poriadku, nakoľko podľa jeho názoru je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods.1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 5 Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t.j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie.**

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že J. M., manželka obvineného Ing. P. M., existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., založila na výhrade týkajúcej sa rozdielnej kvalifikácie trestného činu podvodu na podklade uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2010, sp. zn. 2 To 6/2010, ktorý podľa jej názoru odignoroval predchádzajúci právny názor iného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v rozsudku z 12. mája 2008, sp. zn. 1 Tdo V 13/2007. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil dôkaznú situáciu, ktorá sa podľa

názoru manželky obvineného po vydaní rozhodnutia senátu 1 Tdo V nezmenila a na základe iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké následne urobili prvostupňový a odvolací súd.

Reagujúc na dovolaciu námietku týkajúcu sa porušenia princípu právnej istoty, je treba poukázať na existujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, a na tomto základe zdôvodniť, prečo sa dovolací súd od predchádzajúceho rozhodnutia senátu 1 Tdo V 13/2007 v trestnej veci obvineného Ing. P. M. odkláňa (porovnaj rozh. č. 3/2011, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zôšit 1/2011).

Podľa tohto stanoviska dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaní subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Nad rámec dovolacieho konania je treba dodať, že Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre (IV. ÚS 209/2010) v zhode a s poukazom na judikatúru s ESLP konštatoval, „že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s obmedzenou územnou pôsobnosťou“, ale zároveň zdôraznil, že „úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať tieto protirečivé rozsudky“ (Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, ESLP – Veľká Komora, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96., bod 59). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie nie je udržateľná, pokiaľ ju **nemožno objektívne a rozumne odôvodniť** (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05), čo však za daných okolností nespadá pod uvedený prípad.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Namietanie iných skutočností, ktoré dovolateľka uplatnila (platnosť uzavretej mandátnej zmluvy z 14. decembra 1998, výpoveď svedka Ing. H., nepreukázaný úmysel spáchať trestný čin, zabezpečenie akcií v inej obchodnej spoločnosti - C. P. T.), napr. spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zosieť 5/2008).

Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia

spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Najvyšší súd vychádza z toho, že tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nie je možné akceptovať.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že právna kvalifikácia skutku ustáleného súdmi v pôvodnom konaní z hľadiska všetkých jeho zákonných znakov zodpovedá ustanoveniu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., v zmysle ktorého sa trestného činu podvodu dopustí ten, ako v konkrétnom prípade obvinený, kto na škodu cudzieho majetku seba obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu (viď uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 2/2011, strana 7). Súdny oboch stupňov správne použili uvedenú právnu kvalifikáciu skutku, aj z hľadiska aplikácie ustanovenia § 16 ods. 1 Tr. zák.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli naplnené uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie J. M., manželky obvineného Ing. P. M., odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 24. januára 2012

JUDr. Harald S t i f f e l, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová